

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)
zo 17. februára 2005*

Vo veci C-134/03,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Giudice di pace di Genova-Voltri (Taliansko) z 10. marca 2003 a doručený Súdnemu dvoru 25. marca 2003, ktorý súvisí s konaním:

Viacom Outdoor Srl

proti

Giotto Immobilier SARL,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas (spravodajca), sudcovia A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský a U. Lõhmus,

* Jazyk konania: taliančina.

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. septembra 2004,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Viacom Outdoor Srl, v zastúpení: B. O'Connor, solicitor, a F. Filpo, avvocato,

- Giotto Immobilier SARL, v zastúpení: G. Travaglino, avvocato,

- Talianska republika, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci O. Fiumara, avvocato dello Stato,

- Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: P. Oliver a K. Banks, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci M. Bay, avvocato,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 28. októbra 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 49 ES, 82 ES, 86 ES, 87 ES a 88 ES.

- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu vyplývajúceho zo zmluvy medzi spoločnosťami Viacom Outdoor Srl (ďalej len „Viacom“), so sídlom v Miláne (Taliansko), a Giotto Immobilier SARL (ďalej len „Giotto“), so sídlom v Mentone (Francúzsko).

Spor vo veci samej

- 3 Zo spisu vyplýva, že Giotto predáva vo Francúzsku nehnuteľnosti a že zmluvou uzavretou 9. septembra 2000 poveril Viacom (predtým vykonávajúci činnosť pod obchodným menom „Società Manifesti Affissioni SpA“) vykonať na jeho účet služby umiestnenia reklamných plagátov na území mesta Janov (Taliansko). Viacom vykonal služby, ktoré boli predmetom tejto zmluvy, počas mesiaca október 2000.

- 4 Spor medzi Viacom a Giotto sa týka toho, že Giotto odmietol nahradiť Viacomu sumu 439 385 ITL, teda 226,92 eur, ktorú Viacom zaplatil mestu Janov ako „imposta comunale sulla pubblicità“ (miestnu daň z reklamy). Podľa zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania sa Giotto okrem odmeny za poskytnutie služieb zaviazal zaplatiť Viacomu „osobitné a preukázané náklady“, ktoré mu vznikli pri plnení jeho záväzku. Napriek tomu pred Giudice di pace di Genova-Voltri (Taliansko), ktorý rozhoduje

vo veci, Giotto tvrdil, že ustanovenia talianskeho práva, ktoré zavádzajú a upravujú miestnu daň z reklamy odporujú právu Spoločenstva, najmä slobode poskytovania služieb upravenej v článku 49 ES a pravidlám v oblasti hospodárskej súťaže uvádzaným v článkoch 82 ES, 86 ES, 87 ES a 88 ES.

Vnútroštátny právny rámec

5 Miestna daň z reklamy a poplatky za verejné plagátovanie sú upravené v decreto legislativo n° 507 — Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni (legislatívny dekrét č. 507 — Revízia a harmonizácia miestnej dane z reklamy a poplatkov za verejné plagátovanie z 15. novembra 1993 (riadny dodatok GURI č. 288 z 9. decembra 1993, ďalej len „legislatívny dekrét č. 507/93“) v znení, ktoré sa uplatní vo veci samej.

6 Článok 1 legislatívneho dekrétu č. 507/93 stanovuje:

„Vonkajšia reklama a verejné plagátovanie podliehajú podľa ustanovení nasledujúcich článkov buď dani alebo poplatku v prospech obce, na území ktorej sú vykonávané“.

7 Článok 3 tohto legislatívneho dekrétu stanovuje:

„1. Obec je povinná prijať všeobecne záväzné nariadenie na uplatnenie dane z reklamy a na vykonávanie verejnej plagátovej služby.“

2. V tomto všeobecne záväznom nariadení obec upraví spôsob, akým sa vykonáva reklama a z dôvodu verejného záujmu môže obmedziť alebo zakázať niektoré osobitné formy reklamy.

3. Toto všeobecne záväzné nariadenie musí v každom prípade určovať druh a množstvo reklamných zariadení, podmienky získania povolenia na umiestnenie, ako aj kritériá na realizáciu všeobecného plánu zariadení. Musí tiež upravovať rozdelenie plôch verejných zariadení určených na úradné, sociálne alebo iné plagátovanie bez ekonomického dosahu, a zariadení určených na komerčné plagátovanie, ako aj plochy na umiestnenie zariadení vyhradených jednotlivcom na priame plagátovanie.

...“

8 Článok 5 ods. 1 tohto legislatívneho dekrétu definuje predmet dane z reklamy:

„Šírenie reklamných oznamov, ktoré nepodliehajú poplatku za verejné plagátovanie, vykonávané prostredníctvom vizuálnych alebo akustických foriem komunikácie na verejných alebo verejne prístupných priestranstvách, alebo priestranstvách viditeľných z týchto priestranstiev, podlieha dani z reklamy stanovenej týmto dekrétom.“

9 Podľa ustanovení článku 6 ods. 1 legislatívneho dekrétu č. 507/93 je daňovníkom „každý, kto z akéhokoľvek dôvodu disponuje prostriedkom, prostredníctvom

ktorého je šírený reklamný oznam“. Podľa odseku 2 toho istého článku osoba, ktorá vyrába alebo predáva tovar, alebo poskytuje služby tvoriace predmet reklamy, spoločne a nerozdielne zodpovedá za zaplatenie dane.

- 10 Článok 9 legislatívneho dekrétu upravuje zaplatenie dane. Jeho odsek 7 znie:

„Ak je reklama vykonávaná na zariadeniach umiestnených na majetku vo vlastníctve alebo v užívaní obce, uplatnenie dane z reklamy nevylučuje daň za užívanie verejného priestranstva ani platenie nájomných alebo koncesných poplatkov, ktoré musia byť primerané skutočnému obsadeniu verejných plôch reklamnými plochami.“

- 11 Okrem toho, pokiaľ ide o verejnú plagátovú službu, článok 18 legislatívneho dekrétu č. 507/93 stanovuje:

„1. Obecná plagátová služba je určená najmä na to, aby sa na plochách určených na tento účel zabezpečilo pre obec umiestnenie plagátov všetkých druhov, obsahujúcich úradné, sociálne alebo iné oznámenia bez ekonomického dosahu, alebo prípadne v rozsahu určenom ustanoveniami uvedenými v článku 3, oznamov šírených pri výkone ekonomickej činnosti.

2. Služba musí byť povinne zabezpečená v obciach, v ktorých k 31. decembru roka predchádzajúceho príslušnému roku počet obyvateľstva prevyšoval tritisíc obyvateľov; v ostatných obciach je táto služba fakultatívna.

3. Plocha zariadení vyčlenených na verejnú plagátovú službu musí byť stanovená všeobecne záväzným nariadením obce v pomere k počtu obyvateľov a v žiadnom prípade nesmie byť menšia ako 18 metrov štvorcových na tisíc obyvateľov v obciach, v ktorých počet obyvateľstva je vyšší ako tridsať tisíc obyvateľov a 12 metrov štvorcových v ostatných obciach.“

- 12 Článok 19 ods. 1 tohto legislatívneho dekrétu týkajúci sa platby poplatku za verejné plagátovanie uvádza:

„Verejné umiestnenie plagátov podlieha poplatku zahrňajúcemu daň z reklamy, ktorý spoločne a nerozdielne platia objednávateľ služby a osoba, v záujme ktorej sa služba objednáva, v prospech obce, ktorá umiestňovanie vykonáva.“

- 13 V meste Janov boli ustanovenia legislatívneho dekrétu č. 507/93 vykonané prostredníctvom nuovo regolamento per l'applicazione dell'imposta sulla pubblicita' e per l'effettuazione del servizio delle pubbliche affissioni (nového všeobecne záväzného nariadenia o dani z reklamy a o vykonávaní verejnej plagátovej služby) prijatého rozhodnutím mesta z 21. decembra 1998. Toto všeobecne záväzné nariadenie bolo zmenené v rokoch 1999 a 2000 a nakoniec bolo nahradené všeobecne záväzným nariadením prijatým rozhodnutím mesta z 26. marca 2001.

Konanie predchádzajúce návrhu na začatie prejudiciálneho konania a otázky položené Súdnemu dvoru

- 14 V konaní vo veci samej Giudice di pace di Genova-Voltri rozhodnutím z 9. apríla 2002 podal Súdnemu dvoru prvý návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci

sa výkladu článkov 2 ES, 3 ods. 1 písm. a), b) a c) ES, článkov 23 ES, 27 písm. a), b) a d) ES, článku 31 ods. 1 a 3 ES a článkov 49 ES, 50 ES, 81 ES, 82 ES, 86 ES a 87 ES.

- 15 Súdny dvor rozhodol, že tento návrh je neprípustný uznesením z 8. októbra 2002, Viacom (C-190/02, Zb. s. I-8287). V prvom rade v bodoch 13 až 21 svojho uznesenia konštatoval, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu neobsahuje údaje postačujúce na to, aby mohol byť podaný výklad práva Spoločenstva, ktorý by bol užitočný pre vnútroštátneho sudcu. Súdny dvor následne upresnil, že otázky položené zo strany Giudice di pace boli zjavne neprípustné, najmä z dôvodu, že vnútroštátny sudca v samotnom rozhodnutí vnútroštátneho súdu nevysvetlil skutkový a právny rámec konania vo veci samej, dôvody, ktoré ho viedli k otázkam týkajúcim sa výkladu určitých konkrétnych ustanovení Spoločenstva a tiež vzťah medzi týmito ustanoveniami a vnútroštátnou právnou úpravou, ktorá sa má uplatniť v tomto konaní (uznesenie Viacom, už citované, body 24 a 26).
- 16 Rozhodnutím z 18. decembra 2002 Giudice di pace nariadil pokračovanie v konaní vo veci samej. Po vypočutí účastníkov usúdil, že naďalej existujú dôvody, ktoré viedli k skoršiemu návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom a že je potrebné obrátiť sa naň s novým návrhom na začatie prejudiciálneho konania, obmedzeným na výklad ustanovení Zmluvy ES v oblasti slobodného poskytovania služieb a v oblasti hospodárskej súťaže. Pristúpil teda k odstráneniu vady spočívajúcej v nedostatočnej povahe údajov predložených Súdnemu dvoru, ako aj lepšej špecifikácii skutkových a právnych okolností konania vo veci samej v novom návrhu na začatie prejudiciálneho konania.
- 17 Pokiaľ ide o význam otázok uvedených v tomto novom návrhu pre výsledok sporu vo veci samej, Giudice di pace upresňuje, že prípadná nezlučiteľnosť vnútroštátnych ustanovení, ktoré upravujú miestnu daň z reklamy a poplatky za plagátovanie so Zmluvou by mala za následok nezákonnosť alebo neuplatniteľnosť týchto ustanovení a zbavovala by základu žalobu o zaplatenie, ktorú podal Viacom, a tá by preto musela byť zamietnutá.

- 18 V závere svojej právnej analýzy Giudice di pace zhrňa závery, ku ktorým dospel, takto:

- „— použitím režimu stanoveného legislatívnym dekrétom č. 507/93 a jeho neskoršími zmenami, ako aj vykonávacími všeobecne záväznými nariadeniami obcí, sa obce, územné subjekty verejného práva, stávajú verejnými podnikmi, ktoré v danom prípade vykonávajú ekonomickú činnosť (umiestňovanie plagátov),
- vykonávaná činnosť (umiestňovanie plagátov) predstavuje ekonomickú činnosť vykonávanú v hospodárskej súťaži s jednotlivcami a spôsobilú ovplyvniť obchodovanie v rámci Spoločenstva,
- s ohľadom na vyššie uvedené je dôvodné sa domnievať, že poplatky a daň tvoriaca ich časť, vyberané obcami pri správe služby predstavujú osobitné opatrenia v zmysle článku 86 ES,
- možno teda vážne pochybovať, či je tento režim zlučiteľný s právom Spoločenstva; prípadná nezlučiteľnosť tohto režimu by so sebou prinášala nezákonnosť tejto časti návrhu na zaplatenie za službu, ktorú poskytol Viacom v prospech Giotto, a zbavovala by základu aj návrh žalobcu vo veci samej, ktorý je predmetom tohto sporu.“

- 19 S prihliadnutím na tieto úvahy Giudice di pace di Genova-Voltri rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je v rozpore:

a) s uplatnením článku 86 ES v spojení s článkom 82 ES;

b) s uplatnením článku 86 ES v spojení s článkom 49 ES,

ak je verejný podnik (obec) poverený správou daní a poplatkov týkajúcich sa trhu, ktorý predstavuje podstatnú časť spoločného trhu, a na ktorom má tento verejný podnik dominantné postavenie?

2. Je určenie výnosu tejto dane a týchto poplatkov verejnému podniku v rozpore:

a) s uplatnením článku 86 ES v spojení s článkom 82 ES;

b) s uplatnením článkov 87 ES a 88 ES, pretože predstavuje štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom alebo protiprávnu (neoznámenú) štátnu pomoc?“

O prípustnosti prejudiciálnych otázok

- 20 Talianska vláda vyjadruje pochybnosti o prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania, a poznamenáva, že v rozhodnutí vnútroštátneho súdu nie je najmä dostatočne opísaný skutkový rámec veci samej. Vo svojich písomných pripomienkach aj Komisia Európskych spoločností vyvodila záver o neprípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania v celom rozsahu, s ohľadom na rôzne nedostatky, rozpory a nejasnosti, ktoré rozhodnutie vnútroštátneho súdu obsahuje. Skutkový a právny rámec opísaný v tomto rozhodnutí je do takej miery nejasný, že Komisia nemôže Súdnemu dvoru predložiť vyjadrenia týkajúce sa podstaty prejudiciálnych otázok. Počas pojednávania však Komisia predsa vyslovila, že so zreteľom na určité vysvetlenia predložené účastníkmi konania vo veci samej a talianskou vládou v jej pripomienkach a v jej odpovediach na písomné otázky, ktoré jej boli položené Súdnym dvorom, už bolo možné poskytnúť užitočnú odpoveď na prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu článkov 49 ES a 87 ES.

- 21 Na úvod je potrebné poznamenať, že na rozdiel od návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorého sa týkalo už citované uznesenie Viacom, z rozhodnutia vnútroštátneho súdu zjavne nevyplýva, že by Giudice di pace opomenul poskytnúť Súdnemu dvoru dostatočné informácie o dôvodoch, ktoré ho viedli k otázkam týkajúcim sa výkladu určitých ustanovení právneho poriadku Spoločenstva a o vzťahu, ktorú stanovil medzi týmito ustanoveniami a vnútroštátnou právnou úpravou, ktorá sa uplatní na spor. V tomto rozhodnutí totiž vnútroštátny súd uvádza výslovne, že výklad ustanovení Zmluvy týkajúcich sa slobodného poskytovania služieb (článok 49 ES), priznania osobitných a výlučných práv (články 86 ES a 82 ES) a poskytovania štátnej pomoci (články 87 ES a 88 ES) sa mu zdá potrebný, pretože pokiaľ by vnútroštátne ustanovenia, ktoré upravujú miestnu daň z reklamy a poplatky za plagátovanie boli považované za nezlučiteľné s týmito ustanoveniami Spoločenstva, náklady vynaložené v prospech mesta Janov podľa talianskej právnej úpravy by museli byť považované za nezákonné, v dôsledku čoho by návrh na zaplatenie, ktorý predložil Viacom bol pozbavený základu a teda by musel byť zamietnutý.

- 22 Napriek tomu podľa judikatúry na to, aby mohol Súdny dvor užitočne odpovedať na prejudiciálne otázky, ktoré mu boli položené, je ešte potrebné, aby vnútroštátny sudca definoval skutkový a právny rámec, z ktorého tieto otázky vychádzajú, alebo aby aspoň vysvetlil skutkové predpoklady, na ktorých sa tieto otázky zakladajú (uznesenie Viacom, už citované, bod 15, a tam citovaná judikatúra).
- 23 Na účely overenia, či údaje poskytnuté zo strany Giudice di pace zodpovedajú týmto požiadavkám, je potrebné zobrať do úvahy povahu a dosah položených otázok. Keďže požiadavka presnosti skutkového a právneho kontextu je podstatnou najmä v oblasti hospodárskej súťaže, ktorá sa vyznačuje zložitými skutkovými a právnymi situáciami (uznesenie Viacom, už citované, bod 22, a tam citovaná judikatúra), je v prvom rade potrebné skúmať, či uznesenie vnútroštátneho súdu poskytuje dostatočné údaje umožňujúce Súdnemu dvoru užitočne odpovedať na otázky týkajúce sa výkladu článkov 82 ES, 86 ES, 87 ES a 88 ES.
- 24 Pokiaľ ide o právny rámec, je potrebné konštatovať, že napriek nejasným a protirečivým odkazom na vykonávacie ustanovenia legislatívneho dekrétu č. 507/93 prijatého mestom Janov, rozhodnutie vnútroštátneho súdu obsahuje dostatočne jasný a úplný popis ustanovení vnútroštátnej právnej úpravy, ktoré sú relevantné pre skúmanie prejudiciálnych otázok. Ako to totiž uviedla generálna advokátka v bode 39 svojich návrhov, sú to ustanovenia legislatívneho dekrétu č. 507/93 uplatniteľné na vnútroštátnej úrovni, ktoré predstavujú základný prvok relevantného právneho rámca, keďže všeobecne záväzné nariadenia slúžia iba pre upresnenie niektorých jeho ustanovení. Medzi základnými prvkami právneho rámca figurujú najmä ustanovenia týkajúce sa vyberania miestnej dane z reklamy a/alebo poplatku za plagátovanie, ustanovenia, ktoré určujú ciele verejnej plagátovej služby a priznávajú obciam právomoc upravovať uplatnenie dane z reklamy a poskytovanie plagátovej služby.

- 25 Naopak, čo sa týka skutkového rámca, je nutné konštatovať, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu neposkytuje informácie potrebné na to, aby umožnili Súdnemu dvoru užitočne odpovedať na otázky týkajúce sa výkladu článkov 86 ES a 82 ES.
- 26 Je potrebné pripomenúť, že tieto ustanovenia Zmluvy v zásade zakazujú členským štátom vydať alebo ponechať v účinnosti opatrenia umožňujúce verejným podnikom a podnikom, ktorým priznávajú osobitné alebo výlučné práva, zneužívať dominantné postavenie na spoločnom trhu alebo jeho podstatnej časti.
- 27 Rovnako ako zdôraznila generálna advokátka v bode 44 svojich návrhov, vymedzenie relevantného tovarového a geografického trhu, ako aj výpočet podielov na trhu rozličných podnikov, ktoré na ňom pôsobia, predstavuje východiskový bod akéhokoľvek posudzovania situácie v oblasti práva hospodárskej súťaže.
- 28 V danom prípade sa Giudice di pace obmedzil na uvedenie niekoľkých údajov o plagátových službách alebo o poskytovaní reklamných plôch obcami a na tvrdenie, že tieto služby sú úplne zameniteľné so službami poskytovanými súkromnými podnikateľmi. Napriek tomu z týchto údajov nevyplýva, že klienti, ktorí požadujú verejnú plagátovú službu budú skutočne porovnateľní s klientmi, ktorí sa obracajú na súkromné podniky, najmä z hľadiska komerčného alebo nekomerčného obsahu ich reklamných kampaní a na ne vyčleneného rozpočtu. Okrem toho rozhodnutie vnútroštátneho súdu neobsahuje žiadnu informáciu o množstve podnikateľov poskytujúcich tieto služby ani o ich príslušných podieloch na trhu, hoci sa zdá, že z tohto rozhodnutia vyplýva, že geografický priestor považovaný za relevantný sa obmedzuje na územie mesta Janov. Toto vymedzenie geografického relevantného trhu sa však zdá málo presvedčivé, zatiaľ čo Giudice di pace okrem toho zakladá svoje odôvodnenie týkajúce sa ovplyvnenia obchodu vnútri Spoločenstva skutočno-

sťou, že režim zavedený legislatívnym dekrétom č. 507/93 sa týka všetkých talianskych obcí. V každom prípade skutkové dôkazy uvedené v rozhodnutí vnútroštátneho súdu sa zdajú príliš neúplné pre to, aby umožnili prijať záver, že mesto Janov zaujíma dominantné postavenie na relevantnom trhu.

29 Za týchto podmienok nie je možné posúdiť, či vyberanie miestnej dane z reklamy za okolností ako sú tie vo veci samej odporuje článkom 86 ES a 82 ES. Prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu týchto článkov sú teda neprípustné.

30 Čo sa týka článkov 87 ES a 88 ES, ktorých výklad vnútroštátny súd tiež požaduje, je potrebné pripomenúť, že tieto ustanovenia sa uplatňujú na pomoc poskytovanú štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá naruša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže, tým že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých tovarov.

31 V tomto ohľade treba poznamenať, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu neobsahuje dostatočné upresnenia, tak o vymedzení príjmov zakladajúcich sa na miestnej dani z reklamy, ako ani o konkrétnych spôsoboch organizácie verejnej plagátovej služby, ktorá musí byť povinne zabezpečená v talianskych obciach s počtom obyvateľstva prevyšujúcim 3 000 obyvateľov, ako to ustanovuje článok 18 ods. 2 legislatívneho dekrétu č. 507/93. Následne na základe informácií predložených zo strany Giudice di pace nie je možné vydedukovať mieru právnej a rozpočtovej autonómie mesta Janov a iných talianskych miest disponujúcich ľudskými zdrojmi a technickými prostriedkami, ktoré im slúžia na poskytovanie tejto verejnej služby o to viac, že nie je možné posúdiť, či výnos spornej dane slúži úplne alebo čiastočne na financovanie nákladov prevádzkovania tejto služby. Na rozdiel od stanoviska Komisie počas pojednávania sa teda nezdá ako možné s určitosťou tvrdiť, že tento výnos je v celom

rozsahu určený na financovanie všeobecného rozpočtu obce a nemôže byť v žiadnom prípade použitý na poskytnutie štátnej pomoci v zmysle článku 87 ES.

- 32 Z toho vyplýva, že aj prejudiciálna otázka týkajúca sa výkladu článkov 87 ES a 88 ES je neprípustná.
- 33 Naopak, čo sa týka otázky, či miestna daň z reklamy predstavuje prekážku pre slobodné poskytovanie služieb nezlučiteľnú s článkom 49 ES, informácie poskytnuté rozhodnutím vnútroštátneho súdu sú dostatočné pre to, aby bolo možné na túto otázku užitočne odpovedať.

O prejudiciálnej otázke týkajúcej sa výkladu článku 49 ES

- 34 Svojou otázkou *Giudice di pace* v podstate žiada Súdny dvor o posúdenie, či článku 49 ES odporuje vyberanie takej dane, akou je miestna daň z reklamy zavedená legislatívnym dekrétom č. 507/93, ktorej podlieha poskytovanie plagátovej služby, ktoré majú cezhraničnú povahu z dôvodu miesta usadenia sa buď poskytovateľa alebo príjemcu služby.
- 35 Podľa judikatúry Súdneho dvora vyžaduje článok 49 ES odstránenie všetkých obmedzení slobodného poskytovania služieb, dokonca aj keď sa tieto obmedzenia uplatňujú bez rozdielu na vnútroštátnych poskytovateľov a poskytovateľov z iných členských štátov, pokiaľ v dôsledku svojej povahy zakazujú alebo inak sťažujú činnosti poskytovateľa usadeného v inom členskom štáte, kde tento poskytovateľ legálne poskytuje analogické služby. Okrem toho zo slobodného poskytovania

služieb profituje tak poskytovateľ, ako aj príjemca služieb (rozsudky z 13. júla 2004, Komisia/Francúzsko, C-262/02, Zb. s. I-6569, bod 22, a Bacardi, C-429/02, Zb. s. I-6613, bod 31, a tam citovaná judikatúra).

- 36 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor už uznal, že vnútroštátne daňové opatrenie prekážajúce výkonu slobody poskytovania služieb môže predstavovať zakázané obmedzenie, či by už bolo uplatňované samotným štátom, alebo územným celkom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. novembra 2001, De Coster, C-17/00, Zb. s. I-9445, body 26 a 27).
- 37 Pokiaľ ide o otázku, či vyberanie takej dane, akou je daň z reklamy, orgánmi obce predstavuje obmedzenie nezlučiteľné s článkom 49 ES, je na úvod potrebné poznamenať, že takáto daň je uplatňovaná bez rozdielu na všetky poskytovania služieb, ktoré zahŕňajú vonkajšiu reklamu a verejné plagátovanie na území predmetnej obce. Pravidlá týkajúce sa vyberania tejto dane teda neuvádzajú žiadne rozlišovanie týkajúce sa miesta usadenia sa poskytovateľa alebo príjemcu plagátovej služby, ani miesta pôvodu tovarov alebo služieb, ktoré sú predmetom rozširovaných reklamných oznamov.
- 38 Následne je potrebné konštatovať, že takáto daň sa uplatňuje iba na činnosti vonkajšej reklamy zahŕňajúce použitie verejných priestranstiev spravovaných orgánmi obce a že jej výška je stanovená na úroveň, ktorú možno považovať za nepatrnú v porovnaní s hodnotou služieb, ktoré jej podliehajú. Za týchto okolností vyberanie takejto dane nemá v žiadnom prípade takú povahu, aby zakazovalo, sťažovalo alebo inak znevýhodňovalo poskytovanie reklamných služieb vykonávaných na území dotknutých obcí, vrátane prípadov, ak tieto služby majú cezhraničnú povahu z dôvodu miesta usadenia sa buď poskytovateľa alebo príjemcu služieb.

- 39 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že článok 49 ES má byť vykladaný v tom zmysle, že mu neodporuje vyberanie takej dane, akou je miestna daň z reklamy zavedená legislatívnym dekrétom č. 507/93.

O trovách

- 40 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu článkov 82 ES, 86 ES, 87 ES a 88 ES sú neprípustné.**
2. **Článku 49 ES neodporuje vyberanie takej dane, akou je miestna daň z reklamy zavedená prostredníctvom decreto legislativo n° 507 — Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni (legislatívneho dekrétu č. 507 — Revízia a harmonizácia miestnej dane z reklamy a poplatkov za plagátovanie) z 15. novembra 1993.**

Podpisy